SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

…о. 34. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 23, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 23-го ЛЮТОГО 1988 Ч. 34. РІК. XCV.

Український юнак ніс смолоскип

Ж. Шулякевич несе смолоскип, якого доторкається його бабуня Маруся Галькевич.

Калгарі, Альта (А.Курдидик). — Коли в суботу, 13-го лютого ц.р. тут відкрились XV Олімпійські Зимові Ігрища, із 1.5 кілограмового смолоскипу, — який почали у Сен Джан, Ню Фавндленд, перебирати олімпійські гінці, щоб понести його 18,000-кілометровим шляхом, уздовж **усіх 10-ох провінцій та двох** територій Канади, був запалений олімпійський вогонь, серед 6,500 носіїв цього історичного смолоскипу були теж українці. Гінці змінялися щокілометр і вздовж їх шляху день і ніч вітали їх мільйони громадян Канади без різниці віку, освіти, та національности. І для тих, що бігли зі смолоскипом і для тих, які вітали їх та на знак радости доторкали смолоскип, це рідкісна й історична хвилина. Згаданих понад 6,500 гінців обрано з коло 7 мільйонів зголошених до цього почесного бігу, частина їх була обрана по одному з кожної **школи осель, крізь які тягла**ся траса смолоскипу, до речі, таки із справжнім вогнем з Олімпії у Греції, який був кораблем півезений до Сен Джану.

Було б цікаво підрахувати всіх українців, які були вплетені у почесність нести олімпійський смолоскип. Про трьох з них „Свобода" вже писала, два останні з них, брати Степан і Роман Гальки з Болтону в Онтаріо заслужили відмічення хоч би вже за своє завзяття добитись згаданої чести (513 і 514 зголошень). Четвертого українця дописуємо до списка наших олімпійських **„смолоскипників" сьогодні: 16-літнього Джана Шулякевича 10-го в черзі тих, що пронесли смолоскип крізь Вінніпег 15-го січня 1988 року.**

Ждан Шулякевич — нащадок знаних й патріотичних родин Шулякевічів-Галькевичів, не з тих, що повторяли свої аплікації: його школа, вимоглива і з найк**ращою маркою колегія св.** Павла у Вінніпезі, не мала кращого для своєї репрезентації. Ждан не тільки від років „студент року", але й високого росту, хороший з лиця та з ясними і мудрими очима спортсмен, був обраний до відбиванкової репрезентації Манітоби та зимою 1986-87 років брав зі своїм старшим братом Маркіяном участь у передолімпійському зимовому таборі в тих же Калгарах.

Ждан, як і його брат Маркіян, вийняткові молоді українці. Від найраніших літ їх батьки, вчитель середньої школи Любомир та мати, лектор університету Оксана з Галькевичів, дбали, щоб

(Закінчення на стор. 4)

І. РАТУШИНСЬКА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Тут у вівторок, 23-го лютого ц.р., о год. 4-ій по полудні в Барнард Коледжі (авдиторія ім. Лігмана), при 3009 Бродвей і 117 вул. відбудеться доповідь поетеси-еміґрантки Ірини Ратушинської п.н. „Цензура в Росії: Пушкін до Бродського". І. Ратушинська була заарештована 1983 року за розповсюдження підпільно своїх поезій та звільнена у 1986 році після трьох років тяжкої праці. Прибула до ЗСА із своїм чоловіком-українцем минулого року.

УКРАЇНЦІ В ЮҐОСЛАВІЇ СПІЛЬНО ВІДЗНАЧАЮТЬ ЮВІЛЕЙ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Прнявор. — Югославія (І Сарвадій). — Щоб гідно приготовитися до святкувань ювілею Хрищення України в Юґославії Владика Славомир Міклош вже із зарання поблагословив ентузіястів святкувань та поділив Боснівсько-Славінський деканат на два окремі деканати, бо це уможливлює кращі зв'язкик з духовенством та мирянами.

Два роки тому о. декан Іван Барщевський в Сібіні (Славонський деканат) разом з о. деканом Петром Овадом в Прняворі (Боснівський деканат) запросили священиків та сестер-монахинь на соборчик до міста Осєк. На нарадах були вислухані звіти **священиків**, та обмірковувано вказівки до приготувань ювілейних урочистостей. В рультаті дискусій вирішено відбути місійні вправи для мирян в цілі підготувань до духовного обновлення.

Церковні громади займуться прикрасою церкви та парафій, поставлять пропам'ятні хрести, або відповідні мармурові таблиці. О. Петро Овад інформував про розпочату будову для Сестер Василіянок і молоді та просив людей доброї волі допомогти закінчити будову, присилаючи бодай невелику пожертву.

О. Михайло Стахник, парох Церкви Пресвятої Євхаристії в Козарці, розповів про працю молоді згуртованої при Т-ві Апостольства Молитви, що прикрасили церкву свв. Володимира і Ольги картиною-образом хрищення українського народув 988 році.

Слід зазначити, що виготовлення картини не було легким ділом, бо щоб винагородити мистця молоді юнаки їздили на заробітки до Західньої Німеччини та Африки. Від української спільноти належиться за це все велика подяка о. Тарасенкові, о. Стахникові та духовну опіку молоді, що походить вже з третього, або четвертого тут народженого покоління.

Пожертви на викінчення домів Сестер та молоді та їх улаштування можна надсилати на адреси: о. Петро Овад, греко-католицький Жупний уряд, Прнявор, та о. Іван Барщевський, греко-католицький Жупний уряд, Сібінь, Юґославія.

Приготовляється пропам'ятна книга про українців в Чикаґо й Іллиной

Чикаґо.— В рамках плянування відзначити Тисячоліття Хрищення українського народу, чикаґський ювілейний комітет постановив видати пропам'ятну книгу, яка має зафіксувати, крім самого ювілею, також майже сторічну історію українського поселення в цьому місті та стейті.

Для цього постала окрема редакційна колеґія, що її очолила д-р Дарія Маркусь, історик української еміґрації в ЗСА. Частина матеріялів буде англійською мовою, а статті українською мовою матимуть англійське резюме.

На зміст цього альманаха складатимуться статті про значення християнства для українського народу та про вклад українців у розвиток Чикаґо, стейту й Америки. Дві монографічні статті охоплять дві фази українського життя: до кінця Другої світової війни, а друга — з того часу до сьогодні Три статті розглянуть розвиток українських християнських громад та парафій, а саме католицької, православної та протестантських.

Передбачається також розділ спогадів авторства кількох ще живих давніх діячів української громади в Чикаґо.

Дуже важливою частиною пропам'ятної книги буде огляд всіх тепер діючих організацій та установ. Тут будуть поміщені сконденсовані огляди про кожну організацію, її розвиток, важливішу діяльність та склад керівництва. Цей своєрідний довідник організованого українського життя буде ілюстрований знімками. Кожна організація має можливість замовити для себе одну або дві сторінки: текст і ілюстрації подає сама організація, редакція тільки оформлює цей текст, відповідно його скорочує, щоби вмістився в передбачений розмір. Ціна однієї сторінки — 200 дол., а двох — 350 дол.

Біля 100 організацій, запрошених до участи, досі прислали матеріяли та належність за місце в альманаху разом зі своїми знімками 68 організацій, що становить майже 2/3 діючих сьогодні організацій та установ. Ціллю редакції і ювілейного комітету є, щоби принайменше 90% організацій були зафіксовані у цьому першому цього роду виданні, яке становитиме важливий причинок до історії українства в Америці.

Під кінець пропам'ятної книги, яка буде багато ілю

(Закінчення на стор. 4)

РОЗПОВІДЬ ПРО ПЕРУ

Манстер, Інд. — Тут в неділю, 28-го лютого ц.р., о год. 12-ій полудня, в залі церкви св. Йосафата відбудеться репортаж Ганни Черінь про Перу з висвітленням прозірок. Організаторами імпрези є 84-ий та 102-ий Відділи Союзу Українок Америки.

ЗБОРИ КРЕДИТІВКИ В ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. — Тут в залі Української Централі в неділю, 28-го лютого ц.р., о год. 4-ій по полудні відбудуться Річні загальні збори Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч". Після зборів кредитівки відбудуться Загальні збори Т-ва „Самопоміч".

В Едмонтоні відбудеться перша виставка І. Остафійчука

Джерзі Ситі, Н. Дж. (О. К.). — Редакцію „Свободи" відвідали в четвер, 18-го лютого ц.р., гості з далекого Едмонтону в особах Софії і Ярослава Скрипників, які, побувавши декілька днів в Ню Йорку, хотіли познайомити нас із найближчими местецькими імпрезами на заході Канади.

Софія Скрипник є відома як організатор мистецьких виставок, які високо оцінюють особливо живучі українські мистці, як можливість в тій частині української Канади показати широкій публіці свої твори. Саме тепер, як вона інформує нас, підготовляє вона вже 50-ту з черги мистецьку виставку в Едмонтоні. На цей свій „золотий ювілей" вона вибрала неабиякий козир, а це показати публіці вперше твори недавно прибулого з України мистця Івана Остафійчука. І. Остафійук — уродженець Західньої України, після студій мистецтва у Львові спеціялізувався у гобелінах, графіці і монотипі. Він відомий з ілюстрації творів В.Стефаника, Л. Українки, М. Черемшини, а в 1987 році найновішої збірки Ліни Костенко „Сад нетанучих скульптур".

Від січня ц.р. І. Остафійчук перебуває в Торонто, Канада, де отримав право на життя, на статусі іміґранта. На цій першій виставці в Едмонтоні мистець покаже

С. і Я. Скрипники з ред. О. Кузьмович (справа) у редакції „Свободи".

47 своїх картин, які привіз зі собою і з якими зможе перший раз познайомитися українська громада. Відкриття виставки в п'ятницю 26-го лютого о год. 7:30 вечора і тоді про мистця буде говорити проф. Яр. Славутич. Виставка, як інформує нас організаторка С. Скрипник, буде тривати два дні і відбуватиметься в Ґромдей галерії при 11240-79 вулиці в Едмонтоні.

Енергійна і повна життя С. Скрипник розповідає нам, що вже 5-6-го березня організує 51-шу виставку, тим разом українсько-канадських мистців у Ванкувері, а 19- 20-го березня творів мистців „на папері" у Вінніпеґу, як також 27-го березня одноденну виставку „Українські мистці в діяспорі" у Калґарі.

В дальшому 5-го травня плянує С. Скрипник вистав-

(Закінчення на стор. 4)

В амбасаді ЗСА у Москві виникла пожежа

Москва. — В середу, 17-го лютого, в пустуючих житлових приміщеннях на п'ятому поверсі амбасади ЗСА спалахнула пожежа, яка привела до евакування приблизно 150 американських дипломатів, що були в будинку. Вони вибігли в заметіль на тротуар і спостерігали, як з вікон вириваються назовні язики полум'я.

На п'ятому поверсі живуть американські військові будівельники і обслуговуючий персонал, що прибув зі З'єднаних Стейтів у Москву, однак кімната, у якій виникла пожежа, тимчасово пустує. Будинок амбасади, що його американці арендують у совєтської влади від 1950 року, давно став неприданим і тепер там проходить ремонт. Як відомо, американські дипломати збиралися переїхати в нове приміщення, яке виявилося буквально нашпигованим совєтськими підслуховуючими апаратами, і будівельні роботи були припинені.

Конґрес досі вирішує справу про долю нового будинку амбасади. Вивчаються пропозиції знести його і вибудувати нове або зруйнувати лише верхні поверхи і зробити до нього прибудову, в якій буде центр зв'язку та інші секретні відділи амбасади. Американські дипломати і морські піхотинці охорони, однак, перебралися в житлові приміщення, вибудувані рядом з незакінченим головним будинком амбасади. В результаті в старому будинку звільнилося коло 40 кімнат, в одній з яких і почалася пожежа.

Як заявив речник амбасади Філіп Бравн, причина пожежі покищо не вияснена. Через півгодини після початку пожежі американські дипломати прийшли до висновку, що не зможуть погасити своїми силами і викликали совєтських пожежників. Пожежні авта були пропущені на подвір'я амбасади морськими піхотинцями охорони, які супроводжували совєтських пожежників на п'ятий поверх і спостерігали за їх роботою. Більш серйозна пожежа сталася в амбасаді в 1977 році, коли вогонь охопив верхні поверхи, де знаходилися секретні документи. Тодішній амбасадор ЗСА Малколм Тун відмовився пустити туди совєтських пожежників і вогонь причинив велику шкоду.

У СВІТІ

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД КОРЕСПОНДЕНТАМИ після офіційного засідання уряду, заступник канцлера австрійського уряду Альойз Мок, керівник Консервативно-народної партії, закликав усі демократичні партії респектувати бажання президента д-ра Курта Вальдгайма залишитися на своєму пості аж до закінчення каденції і не прислухатись до „чужих", дуже часто ворожих Австрії сил", які хочуть підірвати основи „нашої демократичної системи" і „накинути нам свою волю". Він з обуренням висловився і критикував ті засоби масової інформації, зокрема телевізійну станцію ОРФ, що вони займаються „розм'якшуванням мозків" австрійських громадян, підривають основи держави. Деякі австрійці кажуть, що Світовий жидівський конґрес, у спілці із сприяючими йому силами внутрі країни, продовжує ставити вимогу, щоб К. Вальдгайм зрезигнував, щоб тільки, як написала одна віденська газета, „задовільнити свої хворі амбіції". Вони організують перед палатою президента навіть демонстрації, щоб показати, що, мовляв, не всі австрійці підтримують Вальдгайма. В антивальгаймський „відьомський танець" його противники запрягли тепер усі пацифістичні і ліберальні сили, щоб зламати спротив австрійських виборців.

МОСКВА НЕ ЗАДОВОЛЕНА зміненим становищем Пакістану до справи виведення совєтських окупаційних військ з Афганістану і створенням там коаліційного уряду на місці теперішнього комуністичного і промосковського, що його очолює тепер ставленик Москви Наджібулла. Ґеннадій Герасімов, представник міністерства закордонних справ СССР, виступивши на пресовій конференції і прочитавши офіційну заяву Ради Міністрів СССР, яка осуджує „крутійства" Пакістану, Ґерасімов критикував пакістанці за те, що вони вимагають створення коаліційного уряду ще перед виведенням совєтського війська і підписання остаточного договору в Женеві. Президент Пакістану Зія уль-Гак дещо здивував своєю заявою західніх політиків. Він домагався включення до уряду представників Народно-революційної партії, тобто тієї, яка тепер „керує" Афганістаном, бо, на його думку, їхня відсутність в уряді дає їм можливість і нагоду відкрити внутрі країни другий „фронт" з допомогою СССР проти некомуністичних сил, як це зрештою діється в багатьох інших країнах.

ПРЕДСТАВНИКИ Нікараґуанського визвольного демократичному фронту прибули у ґватемальську столицю для чергової зустрічі з представниками промосковських сандіністів. Політичні спостерігачі не надіються на великі зміни у відносинах між антикомуністичними повстанцями і політичними комісарами нікараґуанського диктатора Даніеля Ортеґи Сааведри, який продовжує зміцнювати свою армію доставленою СССР зброєю. Зустрічі, на думку спостерігачів, відбуваються тільки для задурманення умів наївних західніх політиків і підсилення руху лібералів у світі.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс, покликаючись на інформації з дисидентських джерел, інформує, що литовці на батьківщині таки у якійсь формі відзначили 70-річчя своєї державної незалежности, день, який припадав на 16-го лютого ц.р. Приблизно 2,000 литовців зібрались у Вільнюсі у соборі св. Анни і стільки ж у святині св. Миколая. Як відомо, Литва, як також дві інші балтицькі республіки, Латвія і Естонія, втратили свою самостійність в 1940 р. в наслідок підписання договору Совєтського Союзу з ґітлерівською Німеччиною, після якого комуно-московські імперіялісти силою окупували і прилучили ці маленькі держави до території СССР. Після закінчення Богослужб, вірні йшли в напрямі площі перед колишнім катедральним собором, що його комуністична влада перетворила тепер на картинну ґалерію. Деякі з вірних намагалися покласти квіти біля пам'ятника, але на них накинулись міліціонери, аґенти КҐБ в цивільному і так звані „дружинники". Вони почали силою, при допомозі „дубінок" (дерев'яних палиць) розганяти патріотично настроєних литовців. Багатьох автобусами вивозили на далекі передмістя і там залишали. За якийсь час почали доставляти до шпиталів поранених, але всі ці „демократичні прийоми" трапилися вже тоді, як з Вільнюса виїхали закордонні кореспонденти.

ДЖ. ШУЛЦ ПОРУШИВ ПИТАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В РОЗМОВІ З Е. ШЕВАРДНАДЗЕ

Москва. — Державний секретар З'єднаних Стейтів Америки Джордж Шулц, ведучи переговори з міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе в Москві від 21-го до 23-го лютого, порушив у розмові з ним також пекучі, на думку Уряду ЗСА, проблеми прав людини і більш еластичної, тобто вільної еміґрації для багатьох осіб, які хочуть покинути Совєтський Союз і поселитися в західніх країнах. Багато з них мають тут своїх рідних. При тій нагоді, вже після офіційної розмови із совєтськими урядовими речниками, Дж. Шулц зустрівся з видатним дисидентом, лавреатом Нобелівської премії академіком Андреєм Сахаровим ,а також групою „рефюзніків", яким вже роками совєтська влада відмовляється видати візу на виїзд мотивуючи своє рішення тим, що вони, мовляв, познайомлені з державнами таємницями, хоч, правду кажучи, вони вже не працюють на фаховій праці по 10 й більше років.

На підставі офіційного повідомлення, яке передали західнім кореспондентам близькі співпрацівники і дорадники державного секретаря, розмова Дж. Шулца з міністром Е. Шеварднадзе про справи еміґрації була успішна, а совєтська сторона запевнила, що у процесі є зміна еміґраційного закону на підставі якого багато більше осіб зможуть з нього скористатися ще цього 1988 й наступного року. Зможуть старатися про виїзд також дальші члени родини, а не тільки безпосередні, тому на цій підставі виїде з СССР додаткових кільканадцять тисяч осіб. Не відомо ще, йдеться тут тільки про жидівську еміґрацію, чи взагалі, бо дуже часто американські офіційні чинники обмежуються лише до жидівських „рефюзників", не застановляючись, наприклад, чому з СССР, крім вірменів, не виїжджають українці та інші національностеві групи.

Американська амбасада в Москві влаштувала зустріч Дж. Шулца з приблизно 50-ма „рефюзніками", запевняючи їх, що Уряд ЗСА буде і в майбутньому „тримати палець на живчику" і допильновувати справ еміґрації та прав людини в кожній країні де вони будуть порушуватись. Окремо, як вже було сказано, Шулц розмовляв з А. Сахаровим на протязі45 хвилин. Як відомо, А. Сахаров за свій спротив режимові, за протести проти ув'язнювання інакомислячих, за окупацію Афганістану був висланий режимом Леоніда Брежнєва на внутрішнє заслання але з приходом до влади Міхаїла Ґорбачова ситуація набагато змінилася. Дійшло до небувалої події, що генеральний секретар ЦК КПСС сам потелефонував Сахарову до Горького і розмовляв з ним на протязі майже півтори години. Після цього наступило між ними „замирення" і академік дістав дозвіл повернутися до Москви, не перестаючи домагатися звільнення політичних в'язнів і поліпшення еміґрації.

Якщо йдеться про інші, зокрема політичні, торговельні, зустрічі президента Роналда Реґена з М. Ґорбачовим пізньою весною цього року в Москві, то, як заявив представник Державного департаменту Чарлз Редман, атмосфера для цього є дуже добра і обидва політики досягли порозуміння в багатьох справах, включно з дальшими переговорами про редукцію стратегічної нуклеарної зброї, проблемою, яка стоїть на першому місці в американсько-совєтських переговорах.

У понеділок, 22-го лютого ц.р., Дж. Шулц зустрічався і розмовляв з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим.

В АМЕРИЦІ

КОМІСІЯ ЕТИКИ ПАЛАТИ Репрезентантів рекомендувала усунення демократичного конгресмена з Бронксу Маріо Біяджі у наслідок його засуду осінню минулого року до двох з половиною років тюрми за прийняття нелегально грошей. Покищо Біяджі є на волі, бо вніс відклик. Згідно з даними в цьому столітті було усунено з Конгресу тільки одного члена.

НЕЗАЛЕЖНИЙ ПРОКУРАТОР ЛОРЕНС Волш для прослідження Іран-контра афери заявив, що він заанґажував Лоренса Трайба, визначного науковця і дослідника Конституції, для оборони перед Верховним судом ЗСА права з 1978 року, яке дозволяє екзекутиві назначувати спеціяльних прокураторів. Як відомо минулого місяця федеральний апеляційний суд окреслив цей закон, бо він переступає Конституцію.

АНТОНІ КЕННЕДІ У Вашінґтоні в двох окремих церемоніях був заприсяжений як 104-ий суддя Верховного суду ЗСА. Заприсяження переводив головний суддя Вілліям Ренквіст в палаті Верховного суду та у Білому Домі, де присутніми були також дружина Мері та президент Роналд Реґен. Ці церемонії офіційно приверну ли Верховний суд ЗСА до повного складу вперше від 26-го червня 1987 року, після резиґнації судді Луіса Павелла.

У ВАШІНҐТОНІ 40 ЧЛЕНІВ Конґресу, які вже від довшого часу дискутують над тим, щоб до наступного перепису населення ЗСА, що має відбутися 1990 року, не включати незаконних мешканців країни. Їхня арґументація опирається на твердженнях, що таке включення незаконних жителів у перепис зменшує місця в Конґресі деяким стейтам. Вони плянують внести судовий позов, яким хочуть примусити Бюро перепису виключити незаконих мешканців з обліку.

РЕСПУБЛІКАНСЬКА МЕНШІСТЬ у асамблеї нюйоркського стейту в цілости запротестувала проти рішення адміністрації губернатора Маріо Кводю щодо достави підшкірних голок для встрикування деяким наркоманам, як можливий засіб для припинення розповсюдження хвороби АІДС.

В ТЕКСАСІ У МІСЦЕВОСТІ Бейтовн студентка передмедичного факультету Лі коледжу є 11-ти літня Крістен Бенері. Її квоцієнт інтеліґенції дорівнює 164, повними реченнями Крістін почала говорити ще перед своїми першими уродинами, а коли їй було чотири роки, вона бездоганно опанувала норвезьку мову після того, як побувала з батьком на літніх вакаціях у Норвеґії. Задушевною мрією цієї студентки є закінчити медичний факультет і стати лікарем. Мабуть і тому для розвагового читання перед сном Крістен читає „Настільний лікарський довідник", грубезний том про приписувані ліки. Дорослі однокурсники Крістен спершу не хотіли вірити, що вона є студенткою, а тепер признаються до того, що вона часто має відповідь на поставлене питання, ще заки будь-хто вспіє перевірити в книжці.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00 Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00 Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Роковини славетної установи

Дня 22-го лютого 1894 року засновано Український Народний Союз. Почин до створення цієї установи дала „Свобода", принісши у своєму 4-му числі цілосторінкову статтю першого редактора цього часопису о. Григорія Грушки п.н. „Нам треба народної організації". Піонери української громади в Америці назвали Український Народний Союз „Батьком Союзом", згодом названо цю нашу провідну установу „Українською твердинею в Америці". І коли 22-го лютого цього року минає українському Народному Союзові 94 роки життя, то годиться в цю — хоч і не „круглу" дату — присвятити „Батькові Союзові" кілька доцільних завваг.

Дев'ятдесять чотири роки — здоровий кусень часу. Староримська приповідка каже: „Часи зміняються і ми зміняємося з ними". Що за тих 94 роки залишилось, та що змінилось в Українському Народному Союзі? Змінилося те, що коли спершу Український Народний Союз охоплював своєю діяльністю буквально всі ділянки громадського життя, організуючи навіть аматорські театральні вистави і спонзоруючи українські танцювальні гурти, то з напливом до Америки нової іміґрації 50 року, постала мережа нових установ і організацій, які перебрали від УНСоюзу спеціяльні завдання. Залишився незмінний український національний, патріотичний, поза і понадпартійний характер і залишалася вірність українським національно-політичним ідеалам та українській культурі. Це не пуста фраза, так само, як не пустою фразою є назва „Української твердині", надана УНСоюзові його членами. А членство в УНСоюзі є неначе офіційною виказкою українства. Не задарма учені статистики, стараючись устійнити число українців в Америці, спирають висновки своєї праці на число членів Українських Церков та членів Братських установ, з яких найчисленнішою і найбільш відомою в українському та чужинецькому світі є УНСоюз.

Свою відданість українським ідеалам та українській культурі УНСоюз доказує за ввесь час свого існування ділом, а не словом. Два англомовні томи Енциклопедії українознавства вийшли під фірмою Наукового Товариства ім. Шевченка, але коштом УНСоюзу. Однотомова англомовна „Історія України" Михайла Грушевського з передмовою академіка Юрія Вернадського вийшла коштом УНСоюзу. Нема такої української суспільної культурної акції, де у першому ряді не було б УНСоюзу, чи допомога українцям у Польщі, або в Юґославії, чи то для тривалого закріплення Тисячоліття Хрищення України. В одному останньому році УНСоюз виплатив на різні українські потрібні конструктивні цілі суму одного мільйона долярів.

Коли ми споглянемо на процес корчення української громади в Америці, як поступає вперед асиміляція до англомовного оточення, процес, що його можна зупиняти, але не можна виключити, то з турботою запитуємо що буде за 50 років? І знаходимо відповідь: залишаться напевно на першому місці Церква і зараз потім УНСоюз, або й об'єднані Братські союзи. Різні теперішні установи й організації, які мають амбіцію існувати незалежно, будуть примушені обставинами з'єднатися з аналогічними чи спорідненими, бо просто не стане людей і не стане фондів.

Один із найсвітліших українських людей в Америці, д-р Лука Мишуга, став автором теорії двох батьківщин. Він признав, що гарною є проповідувана правда „Є тільки одна мати і є одна батьківщина", але життя сильніше від усіх найкращих видуманих людьми формул. У цій країні народженим дітям, які тут здобувають освіту, мають приятелів, одружуються і засновують власні родини не можна говорити, що вони живуть „на чужині", а їх батьківщиною є Україна, якої вони не бачили. Є батьківщина батьків, для якої треба працювати, яку треба боронити проти клеветників; особливо тепер за панування в Україні русифікаторського режиму, треба творити тривкі ціннощі культури, але і це є батьківщина батьків поруч із американською батьківщиною, яка дає можливості творити це добре діло для України. УНСоюз стоїть як і стояв твердо на позиціях — льояльности супроти Америки, її законів і всіх її прецінних вартостей, та активної допомоги у визволенні України й плеканні української державницької політичної думки.

ПОЛЬСЬКА ПРЕСА ПРО УКРАЇНСЬКУ ПРОБЛЕМАТИКУ

(м.б.) Світ інтересується нашим життям на еміграції. Звертає увагу на зміст нашої преси. Тому мусимо присвятити серйозну увагу її інтелектуальному рівню, і не пускати у світ речей, які можуть виставляти нас на глум із уваги на несерйозність підходу до справ. Наприклад у польській паризькій „Культурі", яка не уступає своїм інтелектуальним рівнем найбільш софістикованим світовим цього роду виданням, майже у кожному числі є „Українська хроніка", де віднотовується найважливіші вістки з нашого життя і преси. Іноді найдете там щось, чого навіть наша преса не згадала.

Ось у грудневому числі (1987) в хроніці з Канади є така, назву це, рецензія: „Професор Павло Роберт Магочий, керівник катедри українознавства в університеті у Торонто, опублікував на сторінках 'Американського Карпато-русинського бюлетеню' об'ємисту статтю про лемків, яка стосується території і населення у Польщі. В історичній частині коротко з'ясовано історію карпато-русинів, віровизнаневу проблему, національну свідомість, ситуацію у час австрійського панування, та пізніше — аж досьогодні. В заключенні проф. Магочий твердить, що, почавши з 1970 року, зачинається відродження національної свідомости та ідентичности лемків, причому підкреслює, що сталось це без впливу офіційних польських чинників, які вважають лемків за українців. Польські чинники вважають, що лемки повинні діяти в рамках „Українського Суспільно-Культурного Товариства". Деякі лемки не бажають „сепаруватись", і підкреслюють свою приналежність до українців. Лемки обтяжують відповідальністю за пропаґанду окремішности лемків від українства таких польських письменників як Єжи Герасимович, автор більшої праці на цю тему Анджея Квілецкого, Тадеуша Ольшанського, та колекціонера і знавця фолкльору і мистецтва лемків — Антонія Кроґа. Магочий каже, що „лемки, які є активно заанґажовані в теперішньому культурному відродженні, не бажають собі зміни віковічної дійсности, тобто життя в Польщі, не бажають, щоб їх визнавати поляками чи українцями, а лемками-русинами, які хочуть добитись права повернутись на прадідні землі в Карпатах, де створять собі власні культурні організації, та збудують, чи відзискають від католиків, церкви східнього обряду, а в місцевих школах — лекції лемківської мови".

У цьому ж числі „Культури" є згадка, що Фундація Папи Івана Павла II в Кракові признала одну з трьох рівнорядних нагород за 1987 рік д-рові Володимирові Мокрому, філологові й історикові літератури, науковому працівникові Ягайлонського університету, за „суспільно-моральну діяльність у користь українсько-польського порозуміння і наближення — д-р Мокрий є польським громадянином української національности". Досі, мабуть не було в нашій пресі згадки про того нашого вченого.

У п'ятисторінковій поточній „Українській Хроніці" переповідається з „Літературної України" голоси Юрія Стадниченка, Миколи Олійника, Олександра Підсухи в обороні української мови, зокрема писання Підсухи, що „німці мають в алтайському краю власні школи, пресу, радіомовлення, а мільйони українців, які живуть у тому ж алтайському краю, як теж на Зеленому Клині і на Кубані, нічого такого не мають. Володимир Дрозд писав про труднощі посилки українських книжок до Польщі, що їх туди не допускається, Віталій Кулаковський про друк „заказаних" досі письменників як Винниченко, Чупринка, Лепкий. Згадано про статтю Юрія Шаповала про голод на Україні в 1932-33 роках.

Точно переповідається трагедія Івана Сокульського в інтерв'ю дніпропетровської газети. Ніде в нашій пресі не читав я про демонстрацію, яка мала відбутись у Львові 22-го вересня м.р. В „Культурі" пишеться про це таке: „У Львові відбулась демонстрація організована неофіційною 'групою миру'. О 12-ій годині полудня біля 30 осіб вирушило від Вірменської вулиці. Вони перемаршували кількома головними вулицями міста, несучи плякати з гаслами 'Явність', 'Змінити життя в СССР', 'Мир і Свобода', 'Нуклеарне роззброєння в СССР і Америці'. Після двох годин міліція задержала похід і відібрала демонстрантам плякати. Деякий час пізніше демонстранти знову зібрались у середмісті і розійшлись доперва після 17-ої години. Організаторами демонстрації мали бути Олександер Алисевич і Дмитро Тищенко".

І ще таке: „Кібіци київського клюбу 'Динамо', програвши меч з московською дружиною 'Спартак' учинили розрухи в Києві". Слідує досить довга згадка про Терелів і їхню діяльність та про заснування Ініціятивної групи в обороні політв'язнів на чолі з В. Барландіяну. Крім інших інформацій є в цьому числі „Культури" вістка про засуд на смерть в Камінці Коширському на Волині Івана Гочарука за приналежність до УПА, про конгрес мирян у Римі у вересні м.р., про синод наших владик тоді ж, про з'їзд вояків УПА в Ню Йорку, про конференцію УГВР,

(Закінчення на стор. 3)

Куток Братської Діяльности

МНОГАЯ ЛІТА!

— Чи знаєте, що сталося 22-го лютого?

— День народження Вашінгтона, — відповідаю дещо здивовано на таке питання.

— Ваша відповідь тільки наполовину правильна. Бо подія, про яку йтиме мова, є багато більше важлива для всіх членів Українського Народного Союзу. Повернімося до того пам'ятного дня 94 роки тому в Шамокіні, Па. Цей пропам'ятний день записаний на сторінках „Свободи" 1-го березня 1894 року під заголовком „Совершишася" — цим старослов'янським церковним словом стверджено, що справді довершено велику історичну подію у житті української Америки, бо в дні 22-го лютого 1894 року створено Український Народний Союз в Америці. Повище повідомлення попередила цитата Т. Шевченка:

І, о диво — трупи встали, і очі розкрили!
І брат з братом обнялися і поговорили — слово тихої любови!

І так, дня 22-го лютого 1894 року, „о 9-ій годині ранку зійшлися українські (в оригіналі: руські) священики, делегати українських братств і патріоти-українці з усіх сторін до української церкви в Шамокіні, Па., благати Господа Бога, щоб допоміг щасливо почати таке важливе діло, діло заснування Українського Народного Союзу". Після Богослужби в залі розпочато збори відспіванням молитви-гимну „Царю небесний" і тоді о. Полянський у красномовній промові вияснив присутнім ціль Українського Народного Союзу та про ті користі, що матиме українська громада в Америці. Після того приступлено до вибору головних урядовців та Головного Уряду і також Контрольної Комісії. Одобрено печатку Українського Народного Союзу і прийнято наступні рішення: кожний член одержить грамоту і копію Статуту Українського Народного Союзу, кожний член вплатить 50 центів вкладки та буде платити по 50 центів кожного місяця. Збори закінчено у радісному та піднесеному настрої з вірою у майбутність української громади в Америці та з підбадьорюючими словами заохоти до всіх, щоби вступали в члени Українського Народного Союзу. Всі інші подробиці записано в історію нашої громади в Америці, але незмінним залишається факт, що Український Народний Союз засновано! Засновано його в дусі братської любови і для користей української громади в Америці! Вірмо дальше в його первісні цілі та радіймо дотеперішніми успіхами, але і докладаймо теж своїх зусиль до його дальшого існування для добра Української Америки.

Многая літа Батькові Союзові!

А. Воробець

Координатор братської діяльности

Олександра Кисілевська-Ткач

ПЕРЕДАЙМО ЕСТАФЕТУ НОВОМУ ПОКОЛІННЮ

Святкуючи велично Тисячоліття Хрищення України звернім увагу на тісно зв'язану з цим проблему — виховання молоді, яку так добре розуміли велетні нашої історії від найдавніших до нових часів. Наша громада в діяспорі віддає цю справу проводові українського шкільництва та організацій молоді. Але чи спроможні одиниці навіть повні посвяти часто довгі роки вести таку важливу ділянку нашого майбутнього успішно без всегромадської підпори?

Приходимо до моменту нашого громадського життя, коли старше покоління, яке начерпувало все, що українське від першого віддиху на рідній землі, мусить передати естафету новому поколінню, що знає про неї лише посередньо від старших. Хто може улегшити це завдання, хто мусить стати мостом від традиції до майбутнього — це український учитель-виховник. Він, опанувавши знання, передає його в новій форі новим нащадкам. Це надзвичайно важливе, але рівночасно важке завдання для молодої людини.

Учитель мусить не тільки ввесь час працювати над підвищенням своїх власних спроможностей, але й над вишуканням усе нових способів передання усіх надбань української культури і традиції дітворі. Вона переважно виростає дальше від більших наших скупчень, дальше від інших українських родин, дальше від інших старших членів родини, як діди, вуйки і т.д. Тож вивчення і постійне підвищення знання української мови, стає для дітей щораз важчим процесом, а працюючі батьки можуть мало часу присвятити допомозі у цьому.

Учительський шлях не приманює ні належною винагородою, ні признанням батьків та громади, а труднощі з різним рівнем знання та зацікавлення учнів відстрашують часто навіть фахових кандидатів. Наша громада в діяспорі повинна таки більше поцікавитися цими всіми проблемами, якщо вона хоче з надією дивитися у своє майбутнє. Ось як приємно нам, що Пенсильванія вибрала учителькою року українку, про яку згадує, що вона крім учительської праці в нормальний час, ще вчить і в суботній школі українського. Чи ж і не слід нам давати прилюдне признання нашим молодим учителям? А далі, ціла наша громада могла б включитися теж у розшуки за відповідними кандидатами а опісля допомагати їм у їхньому важкому завданні.

Молодий український вчитель-виховник конечно потребує постійного вишколу в українській мові, в українській атмосфері, в українській педагогічній установі, потребує практики в українських школах. І таким єдиним на цілу діяспору центром є Український Вільний Університет, є його сталий педагогічний курс, який вже понад 11 років безперервно провадить свою важливу працю. У тому лиш часі понад сто вчителів діяспори підвищили свої кваліфікації в УВУ осягаючи маґістерські ступені, з них 96 покінчили хоча одну чотиритижневу акредитовану сесію педагогічного курсу УВУ, а дехто — дві та здавши приписані іспити й відбувши річну практику в українській школі своєї громади, одержали учительські дипломи. Програма студій розкладена наразі на дві сесії, з яких „А" більше наголошує методику навчання від передшкілля до середньоосвітнього рівня та в іншомовних клясах, а „Б" більше на поглиблення знання усіх українознавчих предметів. Обидві секції включають практику в українських школах і передшкіллі Мюнхену зі спільним обговоренням учителів і курсантів. Поміж сесіями курсанти практикують по школах у своїх громадах, що перевіряють викладачі УВУ. Всі курсанти живуть разом з іншими студентами і викладачами УВУ в інтернаті „Рідної Школи", що дає нагоду присвятити чимало часу на будуючу виміну думок і створює так потрібну рідну атмосферу.

Щоб включитися у наші ювілейні святкування у Римі, педагогічний курс візьме в них спільну участь від 7-го до 12-го липня, а згодом від'їде через Венецію до Мюнхену, якщо буде достатня кількість зголошень до 1-го квітня ц.р. За спільну прощу курсанти одержать відповідну кількість кредитів.

Виклади на цьогорічній сесії „А" відбудуться від 15-го липня до 5-го серпня у Мюнхені. Зголошення до 1-го червня 1988 приймає Ukrainische Freie Universitat Pienzenauerstr. 15, 8 München 80, West Germany

Фундація УВУ в Америці наділяє надійних кандидатів стипендіями, що покривають оплату УВУ і кошти перебування в інтернаті в Мюнхені. Прохання слід якнайскорше слати до: Ukrainian Free University Foundation, Inc. 203 Second Avenue New York, N.Y. 10003.

Щоб доказати молодим кандидатам на учителів, що громада оцінює вклад їхньої праці, постараймося, щоб інші громадські установи чи комітети покрили кошти перелету до Мюнхену та ювілейну прощу.

Подбаймо всі, щоби просторі залі Українського Вільного Університету та його педагогічного курсу наповнилися юними кандидатами з кожної громади, за що напевне вони віддячаться, виховуючи нашу молодь у релігійно-національному дусі, щоби вона гідно ступала у друге тисячоліття нашого християнства!

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Ліда Паліїв

Перша виставка І. Остафійчука в Канаді

У робітні Івана Остафійчука — його праці: на мольберті, під стінами, на підлозі. Зразу впадає в очі їхня різновидність і кольоритність. Є тут графіка, офорт, літографія, малюнки на склі, темпера й олійні картини. Тут доволі матеріялу на не одну виставку, хоча він щойно перед кількома тижнями приїхав з Югославії, а кілька місяців тому покинув Україну.

Технічні засоби і стиль малювання нашого мистця різноманітні, однак вся його творчість пов'язана з тематикою, та особливо, його світосприйманням.

Остафійчук — наскрізь модерний і оригінальний мистець. У своїх творах він не намагається реалістично віддзеркалити бачене, він радше інтерпретує все на свій лад. Його творчість спонукана внутрішньою потребою вислову, а не шуканням фальшивої „модерности".

Кожний глядач, навіть коли він не ознайомлений з сучасним малярством, знайде щось, що до нього промовить і його зворушить. Творчість Остафійчука наскрізь естетична своїми формами і кольоритністю.

Майже всі картини мистця закорінені своїм змістом в українській традиції. Іван родився і виріс на Гуцульщині. У 1966 році закінчив у Львові Інститут прикладного і Декоративного Мистецтва і жив там аж до свого виїзду.

Українська тематика в Остафійчука органічна й немає в ній стереотипів. Він малює те, що йому найближче, найбільш знайоме. Найчастіше бачимо краєвиди сіл, гори ліси і людей при праці. Бувають і обличчя, це, одначе, не реалістичні портрети, а обличчя, у яких замість фізичної подібности знаходимо душу людини.

Остап Остафійчук дивиться на світ очима поета. Краєвид і люди в нього в більшості мирні, ліричні. Глядач відчуває певний смуток і тугу. Ранні графічні твори Остафійчука більш орнаментальні. Коли, одначе, мистець починає малю-

(Закінчення на стор. 4)

Роман С. Голіят

ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОГО РИМУ

У „Благовіснику" Блаженнішого Мирослава Івана Любачівського, Рим 1986—1987, 142-сторін, поданий матеріял до „Підготовки до ювілею Тисячоліття Хрищення Руси-України в папських документах в українській і італійській мовах".

Папа Іван Павло II у листі до Патріярха Йосифа, української католицької ієрархії й українського народу, 19-го березня 1979 року, між іншим писав, що історія і переживання українського народу „найбільше нам лежить на серці і є нашою журбою". Далі читаємо, що християнська віра з міста Риму прийшла в Київську „Русь" через саме місто Константинополь. „Звідси бо почавши, католицькі місіонери, як перші принесли зі собою вашим батькам евангелію, і їх водночас очистили джерелом спасенної купелі. А це, як відомо, сталося тоді, коли Церква в західній і східній частині світу зберігала свою єдність, хоч черпала звідусіль із двох різних традицій і належала до двох різних культур людства: звідти справді випливали велетенські багатства вселенської Церкви".

У листі з датою 19-го березня 1979 року до Кардинала Йосифа Папа звертає особливу увагу, що: „Історія Церкви, якої Ви, Владико Кардинале, є Первоієрархом, — Церкви східнього обряду, посталої з християнської традиції з'єднаної з Престолом св. Петра, — не лише розвивалася у дуже близькому сусідстві з історією Католицької Церкви в Польщі, але є також з нею глибоко з'єднана, починаючи від історичної дати 1596..."

Відтак заподані слова Папи в Українському Соборі у Філядельфії (4-го жовтня 1979); проповідь Папи Івана Павла II під час Хіротонії о. Мирослава Любачівського на Архиєпископа-Митрополита (12-го листопада 1979); лист Папи Івана Павла II з дня 5-го лютого 1980 року до Владики Кардинала Йосифа, Верховного Архиєпископа Львова українців, у якому то листі Папа вітає Кардинала Йосифа з нагоди його 80-річчя і вказує, що треба скликати Синод усіх українських єпископів для вибору коадьютора; Письмо про скликання надзвичайного Синоду; Слово Папи на відкритті Синоду Єпископів Української Церкви (24-го березня 1980); Слово Папи до українських Владик про вибір коадьютора; Слово Папи до Синоду Єпископів Української Католицької Церкви (1-го грудня 1980); Слово Папи до української громади в Римі (1-го грудня 1980); Слово Папи в колегії св. Йосафата (16-го січня 1983); Слово до Синоду Єпископів (12-го лютого 1983); Гомілія в Соборі св. Володимира і Ольги у Вінніпезі (16-го вересня 1984); Гомілія Папи Івана Павла II сорокового дня після смерти св. п. Блаженнішого Патріярха Йосифа (17-го жовтня 1984); Слово Папи Івана Павла II виголошене до українців (27-го травня 1985); Грамота найменування Собору Святої Софії Кардинальською Церквою; Грамота призначення Собору Святої Софії, як Кардинальської Церкви Блаженнішому Мирославові-Іванові; Слово до Владик Синоду (5-го жовтня 1985); Слово Папи до українців на загальній авдієнції (16-го лютого 1987); Слово з енцикліки „Мати Спасителя" (12-го березня 1987); Слово до українців у Буенос Айресі (13-го квітня 1987); Молитва Папи Івана Павла II на Марійський 1987 рік; Промова Івана Павла II до Українських Владик V-го Синоду 29-го вересня 1987; і Промова Папи до мирян-учасників VI-го Конгресу мирян УКЦ в Римі 29-го вересня 1987 року.

Цей „Благовісник" має велику історичну вартість. Папа Іван Павло II постійно висловлював свою журбу з приводу переслідувань, яких зазнали наші єпископи, які, „терпеливо переносять болі і кривди за Христа, зберегли вірність супроти Христа аж до останнього віддиху життя. Те саме треба сказати про численних інших священиків, монахів і монахинь, і мирян вірних Вашої Церкви". Ця праця видана на гарному папері і заслуговує признання працівникам цього видання.

На особливу увагу заслуговує англомовна праця о. проф. д-ра Ігоря Мончака „Фльорентійський екуменізм у Київській Церкві" — Florentine ecumenism in the Kyivan Church. Рим 1987,376-сторін. Видання Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи. Том. 64-ий.

У вступному слові до цієї багатоджерельної праці автор покликається на постанови Другого Ватиканського Собору, який встановив точний і авторитетний шлях прийнятого вчення відносно розвитку Церкви.

У нашому столітті, коли західні некатолики започаткували зорганізований рух в справі церковного об'єднання, в той час прийнято правильну назву екуменізму. „Концепцію обширного екуменізму започаткував на початку нашого сторіччя Його Святість Андрей Шептицький, Архиєпископ-Митрополит Києва-Галича. Його піонерські ідеї оцінено, принаймні теоретично, щойно після 60-ти років на Другому Вселенському Соборі". (стор. 27.)

Автор дає пояснення відносно єресі, схизми й помісности Церков. Під час третьої частини Другого Ватиканського Собору, 7-го жовтня 1974 року, Митрополит Максим Германюк виступаючи в імені Секретаріяту для З'єднання Християн, сказав, „... там не було догматичних причин, які допровадили до відділення Східньої Церкви, яке почалося від нещасних подій 1054 року. Усі повинні знати, що Схід і Захід, не зважаючи на болюче роз'єднання, часто різняться тільки у відмінних формальних поясненнях самої правди віри... Це є відомим зі сучасних історичних наук, що там не клалося під сумнів правдивість віри". (стор. 91).

Серед східніх католиків поширений звичай позначати терміном „Східня Церква" (в однині) цілий Християнський Схід, а це є причиною тенденції стосувати до східніх християн західнє поняття однієї сцентралізованої Римської окремої Церкви, яка охоплює численні народи різних культур і традицій.

Отець Мончак звертає увагу, що помісні Церкви повинні бути організовані й розвинуті відповідно до різноманітности людських культур.

Більшість тексту цієї джерельної праці присвячена Фльорентійському Соборі 1439 року й вплив фльорентійського екуменізму у Київській Церкві. Участь у Соборі брав Царгородський імператор, патріярх зі своїми єпископами й духовенством, а від київської митрополії Митрополит Ізидор, який під час Собору показав свою дипломатичну

(Закінчення на стор. 3)

Іменини епарха українців-католиків у Бразилії

Куритиба, Бразилія. — Щороку в січні, в день святого Єфрема, українська громада в Куритибі, себто не тільки католики, а й православні і бразилійці, які симпатизують з українцями і відвідують наші установи, влаштовують імпрезу-обід в честь Владики Єфрема. Цього року це відбулося в неділю, 24-го січня.

Рано, о 10-ій годині, в українській католицькій катедрі святого Івана Хрестителя відбулася торжественна Служба Божа. Її відслужив єпископ Єронім Хемій з Ванкуверу, Канада, який приїхав до Куритиби в гості. Під час Служби Божої висвячено нового диякона Івана Кохманського, а наступної неділі його висвятили на священика. Він вчився у Римі і в Оттаві, Канада, а народився в Бразилії. Варто відмітити, що Владика Єфрем вже висвятив 35 священиків.

Після закінчення Служби Божої величезна заля Українського Релігійно-Культурного Центру „Полтава", що біля катедри, заповнилася публікою, яка засіла за прегарно придбані столи, на яких були українські страви.

Перед початком обіду на сцені виступили діти різного віку і дорослі, а було їх майже 200. Вони відспівали дві пісні, дві коляди і „Многая літа" при чудовій інсценізації. Все це завдяки великим трудам катехиток. Потім виступив на сцені український вокальний ансамбль під керівництвом маестра Івана Вовка, директоркою якого є Регіна Шпак-Рубінець, культурно-освітня референтка представництва ДЦ УНР в екзилі.

Регіна Рубінець, привітавши Владику Єфрема і гостя з Ванкуверу єпископа Єроніма Хемія, голову представництва ДЦ УНР д-ра Михайла Рубінця, отців, сестер і катехиток, голів і представників українських установ та публіку взагалі, сказала: „Так склалося через Боже Провидіння, що день патрона нашого дорогого Владики Кир Єфрема майже збігається з днем проголошення незалежности Української Народної Республіки, себто 22-го січня, а цього року сповняється 70-ліття проголошення незалежности України. А менш як за тиждень, себто 28-го січня, є великий день нашого дорогого Владики Кир Єфрема, його іменини. Хоч наш Владика, як і його батьки, вже народився на цій далекій але гостинній землі, він так любить цю Україну, що є приміром в цілій українській діяспорі, в обороні Української Католицької Церкви в Україні і боротьбі українського народу за своє визволення".

Наш скромний вокальний ансамбль був майже бездіяльний через літній сезон. Але майже в останній час все таки знайшлося кілька нас завзятих, які не могли не вшанувати нашого дорогого Владику, і ми постановили заспівати йому українську пісню, бо знаємо, як він її любить і цінить.

Відтак вокальний ансамбль відспівав „Мамо рідненька", слова Дарія Яндова, муз. Івана Вовка, „Ой на горі сніг біленький" — народна пісня, обр. Іван Вовк, „Мрійна красуня" — американська пісня, муз. Фостера, переклад на українську мову і обр. Івана Вовка, „Многая літа" — муз. І. Вовка (спеціяльно скомпонована на цей день іменин). Потім виступив катедральний мішаний хор під керівництвом маестра Левка Давибіди, який відспівав дуже гарно „Многая літа".

Д-р Михайло Рубінець

Польська...

(Закінчення зі стор. 2)

про готування до V Конгресу СКВУ, про будову інтернату в Білому Борі в Польщі, про виступи „Лемковини" в Америці, про появу на Підляшші першого українського періодика „Підляшшя", про статті в „Гомоні України", „Патріярхаті", „Свободі" в питаннях зв'язаних з Польщею, про історичну працю М.Д. Добрянського п.н. „В справі польсько-українських стосунків у 1903 – 13", про видання польського видавництва „Нова Коаліція" в справах національних меншостей у Польщі. Далі про появу в „Роботніку" статтей про співпрацю між поляками, українцями і литовцями, про негативні рецензії на пасквіль Е. Пруса на Митрополита А. Шептицького, про доповіді виголошені на конференції в Лодзі на тему — „Литовці, Білорусини, українці, поляки — підстави поєднання" й інші теми. Очевидно є теж довший коментар до зустрічі нашого кардинала Любачівського з кардиналом Ґлемпом у Римі.

Стільки в одному числі „Культури" про Україну. Преса-вагоме знаряддя в обороні культурного обличчя нашого народу, що є важливим засобом в боротьбі з московським культурним імперіялізмом. Коли розбудуємо нашу пресу до рівня хоч би польської? Про цей важливий складник наших визвольних заходів годиться пригадати тепер у місяць преси. Не сором нам, що нахваляємось великими культурними досягненнями, а трактуємо нашу пресу — дзеркало нашого культурного обличчя — як сиротину?

Врешті на маргінесі: хвилює мене твердження проф. Магочого про ідеологію лемків. Є це вираз русофільства цього професора україністики, чи може доказ, що більшість лемків так глибоко вражена деякими політично непродуманими акціями на Лемківщині, що бажають радше заховати своє древнє „русинство", яке сягає часів держави Володимира, замість ідентифікувати себе українством, яке їх прямо ошелешило? Питання вимагає задуми?

ЙОСИП І ОЛЕНА ТЕРЕЛІ У ЧИКАҐО

Й. Тереля промовляє на бенкеті в катедрі св. Миколая.

Завдяки клопотанням парафії свв. Володимира і Ольги 10-14-го грудня минулого року Йосип і Олена Терелі були гістьми в Чикаго.

Йосип Тереля був запрошений як головний промовець на традиційний „Голодний обід", влаштовуваний від багатьох літ Сестрицтвом Покрова Пресвятої Богородиці. Й. Тереля разом з Левком Лук'яненком від кінця 70-их років були „кооптовані" парафією як в'язні сумління, і „Крамничка сумління", що існує при Сестрицтві, виявила немало турбот про їхню долю.

Й. та О. Терелі весь короткий час перебування в Чикаго провели надзвичайно „працьовито": відвідали багато установ, шкіл, парафій, промовляли до чисельно зібраних людей: на „Голодному обіді" було понад 500 присутніх, на прийнятті в катедрі св. о. Миколая — понад 600, на гостині з нагоди Братського дня св. Андрія щонайменше 300 осіб, на Богослуженнях були битком набиті храми. Всі бажали послухати Йосифа Терелю, невгнутого борця за права Української Церкви, за права народу.

У п'ятницю, 11-го грудня, відбулася пресова конференція, на якій було винятково багато представників преси, радіо, телебачення. Зацікавлення засобів масової інформації було дуже велике, шукали за Терелями — інтерв'ю відбувалися і в суботу, і в понеділок. Цікаво тут навести фраґмент із статті в почитному щоденнику „Чикаго Трібюн" пера Джорджа Пападжана: „Цього тижня у Вашінґтоні совєтський лідер Міхаїл Ґорбачов заїдав на обіді лосося з ріки Колюмбії, дорогих раків і телячу печеню. А в Чикаго (на „Голодному обіді" в церкві свв. Володимира і Ольги) Йосип Тереля споживатиме чорний хліб та чорну каву на пригадку тієї їжі, що він її діставав у совєтських в'язницях, концтаборах та психушках, де карався за свою активну дію на користь забороненої Української Католицької Церкви". Під час пресових конференцій Терелі ставили прерізні питання — про роки ув'язнення, про умови перебування в каральних місцях, про сучасний стан УКЦ та інших церков в Україні тощо. Коментарі появилися в пресі і радіо.

Далеко глибший відгук мав приїзд родини Терелів в українській громаді. В неділю, на ранній Літургії, на прохання настоятеля о. митрата Мар'яна Бутринського Йосип Тереля виголосив ще слово в соборі свв. Володимира і Ольги. Найголовніші думки виголошених промов: в Україні (поза Україною теж) панує духове і релігійне піднесення, нарід відновляє себе у вірі. В Україні не відчувається ані в релігійному, ані в національному питанні „перестройки", є приклади посилення репресій. Тереля назвав переслідуваних, говорив про форми репресій.

Йосип Тереля твердив, що релігійний і національний рух в Україні ніколи не припинявся, через фізичне винищування був тільки послаблений. Тепер цей рух дуже сильнішає. Поява Матері Божої в Грушеві ще більше консолідує народ, підносить його на дусі. Українці в Україні не мають на кого покладатися, тільки на власні сили.

Зі всіх слів, висловів промінює глибока віра у слушність своєї дороги, віра у глибинні сили народу, — треба працювати над народом і з народом. Він, Йосип Тереля, ентузіяст того, що чинить.

Синтезою його особовости є його власні слова: „Моїм першим вчителем був мій край, мої гори, мій поневолений нарід. Моєю матір'ю була моя загнана у підпілля Церква. Це вона формувала з мене людину, це вона вчила мене жертовности, терпеливости. На Україні я залишив своє серце. Мій розум протестує проти будь-якого поневолення і насильства".

Олена Тереля показала себе не менш переконливим промовцем. Вона говорила на зустрічі з представницями жіночих організацій в суботу, 12-го грудня, після полудня, промовляла також на Братському вечорі св. Андрія в неділю, 13-го грудня, в авдиторії свв. Володимира і Ольги. О. Тереля розповідала про своє дитинство, позначене голодом і злиднями (батько згинув в т. зв. „ясо-кишинівському котлі", що було одним із злочинів совєтських окупантів — все доросле населення Вінничини було кинуто на фронт без зброї, без одягу — „здобудеш в бою"). Розказала про свій шлях до Христа: „Я ж виросла в тій частині поневоленої України, де слово Боже ледь-ледь животіло. Я знайшла Христа ще студенткою, на Закарпатті. Чи я була б ліпша, якби я знайшла Христа не в Католицькій Церкві?"...

В СССР на великих просторах землі „слово Боже" щораз більше чути і воно, це слово, щораз частіше асоціюється з національними почуваннями... Вона, вірна дружина, яка гідно несла тягар свого мужа, була віддана цілим єством своїй родині, але в неї завжди поєднане родинне з громадським. Олена Тереля — і учениця, і апостол великої справи. Її слова, що прозвучали як кредо її і наше: „Ми, українці, діти одної матері. Сини однієї землі, якій ім'я — Україна. Немає окремо католиків, немає окремо православних, окремо протестантів. Є сини і дочки спливаючої кров'ю та невмирущої України. Працюймо для неї і заради неї".

Парафразовуючи Шевченкове „І повіє новим вогнем", можна з певністю повторити — „Повіяло новим"... Лише треба ще більше і більше прислухатися до голосу України, бути ще більш вражливим на все, що наш народ переживає і допомагати!

Ще кілька слів про „Голодний обід". Він був дуже добре приготований і сама традиційна частина ведена здисципліновано, щоб якнайбільше часу дати Терелям. Відбулося традиційне запалювання символічних свіч молодими. Олена Тереля зробила милу несподіванку і заспівала глибокі змістом пісні гарним голосом. Програмою і „Голодною трапезою" проводила Орися Гарасовська. Знаменитим моттом цього вечора були слова із псальма „Блажен муж, що не йде на раду нечестивих"... Текст цей на повну висоту сцени був по мистецьки графічно приготований мисткинею Лялею Кучмою і віддавав зміст тієї зустрічі з Терелями.

Перед висвітленням документальних прозірок з України відбулося ще вручення Літературного фонду ім. Івана Франка, признаної Йосипові Тереля ще на VII літературному конкурсі 1985 року. Відповідне слово виголосив голова Фонду проф. Адам Антонович.

„Голодову трапезу" приготувало Сестрицтво, головою якого є Орися Городиловська.

Ірина Камінська

Видання...

(Закінчення зі стор. 2)

здібність. За це його іменував Рим кардиналом і папським легатом, який відтак, в імені Папи відвідав Мадярщину й Польщу, переконуючи ці держави до боротьби з турками, які загрожували Візантійській імперії. Автор доказує, що на Соборі не було ніяких догматичних розходжень, тільки інший підхід до деяких догм і їх інтерпретація. Учасникам Синоду йшлось в першу чергу, щоб зискати підтримку Риму в обороні імперії перед зростаючою силою мусулманського світу — турками.

Коли Митрополит відвідав в 1441 році Москву, князь Василій ув'язнив його. Його відвідини Москви мали на меті пояснити москалям про їх Фльорентійський Синод й його екуменізм. Після довшого перебування в ув'язненні, Митрополит Ізидор дістався до Італії, а відтак повернув до Царгороду й в 1458 році зрезигнував із свого посту — київського митрополита.

У 1448 році синод московських єпископів вибрав свого незалежного митрополита Йону і цей акт започаткував Автокефальну Церкву Москви, що одночасно була відколена від Риму й Царгороду. Після резигнації Ізидора, велику київську митрополію поділено на Московську й київську. Московський князь Василій осягнув своє давнє бажання відлучити Російську Церкву від зовнішніх впливів і підпорядкувати її під свою зверхність. Ця митрополія стала частиною московської держави. І так виринула теорія Москви, як Третього Риму. Москва почала загарбницькими війнами поширювати кордони своєї держави, часто заслонюючись, що вона є оборонцем „православної віри".

Не зважаючи на це, що Фльорентійський Собор дозволяв східнім католикам притримуватися свого обряду, то польське духовенство і професори Ягайлонського університету повели широку дискримінаційну роботу проти нашої Церкви, випоминаючи, неслушно, догматичні порушення у нашому церковному обряді. Латинська польська Церква обвинувачувала нашу Церкву у відхиленнях: моральних, літургійних, догматичних чи обрядових. Щойно під час наступу в 1520 році протенстанства — лютеранства і кальвіністів, приніс полегшу нашій Церкві й її вірним.

Тоді, як в 1472 році Царгородський Патріярх Семеон І-ий скасував Фльорентійську єдність, бо цього вимагало його положення серед мусулманської окупації, але Київська Митрополія надалі придержувалася постанов фльорентійського екуменізму. Автор переконаний, що Київська митрополія була незалежною церковною одиницею, яка вибирала своїх єпископів і митрополитів, а зв'язок з Царгородом був тільки формальним. Завдання патріярха було затвердити даний вибір і поблагословити його. Цей зв'язок з Царгородом охоронив Київську метрополію перед поглиненням її польською сферою впливів. Підсумовуючи свій великий джерельний матеріял, о. проф. д-р Ігор Мончак переконаний, що Київська Церква могла статися посередником між Сходом — Царгородом, який був в той час під окупацією турків й Риму, але в той час, коли вона могла сповнити це важливе завдання, вона знайшлася у найбільшому своєму занепаді на протязі цілої історії.

Ця праця Греко-Католицької Академії заслуговує на особливе признання, бо о. проф. д-р Ігор Мончак дав англомовному читачеві об'єктивну історію Київської Церкви в цей час, як українці святкуватимуть Тисячоліття Хрищення України.

„Богословія". Видає Українське Богословське Наукове Товариство. Рим 1985. 238-сторін. Редакцію веде о. д-р Іван Хома.

У цьому виданні знаходимо обширні статті: Ніколяве Льобковіц — „Европейське значення святих Кирила і Методія"; проф. д-р Й. Мадей — „Божественна Літургія в українській мові"; о. Борис Ів. Балик, ЧСВВ, „Відібрання від русинів катедральної церкви в Перемишлі в 1412 році; о. д-р Іван Хома, — „Шляхами каторги Блаженнішого Йосифа Сліпого"; „Ісповідники і Мученики" — життєпис єпископа Никити Будки, єпископа Йосифа-Йосафата Коциловського й некролог Українського Богословського Наукового Т-ва, і проф. д-ра Василя Лева про проф. д-ра Богдана Лончину, який помер 27-го вересня 1985 року в Дітройті.

Усі три повищі видання видані професійно й заслуговують на велике признання згаданим авторам і видавцям.

Адвоката Р. Гуглевича відзначив посадник Ню Йорку

Адв. Р. Гуглевич

Ню Йорк. — Кожного року посадник міста Ню Йорку відзначує 16 найбільш визначних громадян того міста із різних національностей. Серед відзначених за 1987 рік був відомий український громадський діяч, довголітній голова Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Ню Йорку, адвокат Роман Гуглевич.

В урочистому акті, що відбувся в приявності 250 осіб різних національностей у ратуші міста, заступник перешкодженого мейора Едварда Кача, С. Брезеноєє в асисті предсідника суддейської палати П. Прайса, головного контролера Г. Ґолдена та спеціяльного асистента мейора Г. Рікмана, адвокат Р. Гуглевич отримав почесну грамоту міста Ню Йорку. Вона підкреслює те, що Р. Гуглевич своєю працею й трудом причинився до розбудови соціяльного, економічного і культурного життя української етнічної групи, а тим самим і до розбудови громадського життя всієї многонаціональної спільноти Великого Ню Йорку.

Р. Гуглевич одержав в 1987 році друге високе відзначення Папи Павла Івана II „Про Еклезія ет Понтіфіце" враз із золотою медалею, яке вручив йому протоігумен о. Юліян Катрій, ЧСВВ, в часі прийняття, яким громада в Ню Йорку започаткувала святкування 1000-річчя Християнства України.

За його визначну громадську працю адвокат Р. Гуглевич дістав ранішими роками ряд відзначень від українських організацій, в тому „Шевченківську грамоту волі".

Останньо адв. Р. Гуглевич очолює Метрополітальний Комітет для відзначення 1000-річчя Християнства в Україні.

Перша...

Закінчення зі стор. 2.

Картина І. Остафійчука на слова української народної пісні „Летів пташок".

вати в кольорах, форми і площини стають упрощені і заглушують контури.

Колір для мистця дуже важливий, він віддзеркалює не тільки картини, але і пору дня, навіть околицю, чи підсоння країни. У нього кольори відважні, інтенсивні, не раз наче б просвічували крізь полотно. Мистець „думає" кольорами, намагається відтворити ним відчуту а не „справжню" реальність, подібно, як це робили експресіоністи з початку нашого століття.

Іван Остафійчук створив циклі картин до народних пісень, до поезій Шевченка, до творів Стефаника. Він ілюстрував твори Франка, Черемшини, Симоненка, Ліни Костенко, Павличка і багато інших. Не всі появились друком.

Протягом років Остафійчук брав участь у численних особистих і групових виставках так на сході Европи, як і в деяких країнах Заходу. За свої праці одержав кілька нагород і дипломів.

Перша виставка Івана Остафійчука в Канаді відбудеться в Едмонтоні, заходом Софії Скрипник, в днях 26-го - 28-го лютого, 1988 року, в галереї Кромдейл, 11240 - 79 вулиця. Мистця представить проф. Яр. Славутич у п'ятницю, 26-го лютого, о год. 7:39 вечора. Мистець буде присутній на виставці.

В КІНЦІ МИНУЛОГО ТИЖНЯ, невідомий осібняк потелефонував до одного західнього пресового аґентства і заявив по-арабськи, що Мусулманська революційна бриґада бере на себе повну відповідальність за схоплення американського полковника Вілліяма Гіґґінса. „Вілліям Гіґґінс, — заявив невідомий, — перебуває тепер разом з іншими закладниками і він вийде на волю лише тоді коли над ним відбудеться суд за шпигунську діяльність в користь Центральної американської розвідчої агенції." Представник Білого Дому Марлін Фіцвотер заявив, що захоплювачі взяли на себе повну відповідальність за долю старшини. Траґедія із схопленням полковника Гіґінса збільшилася ще й тим, що його батько 72-річний Вілліям старший, помер несподівано від удару серця в Люісвиллі, Кентаккі.

РАЛФА МАЄРСА, 33-ЛІТНЬОГО вояка-летуна в Лос Анджелесі визнано винним у двох випадках подання неправдивих зізнань. Він є тим летуном, що 13-го серпня 1987 року заблукав літаком у заборонену повітряну зону над ранчом президента Регена і наблизився до віддалі півмилі від президентського гелікоптера.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Регена і демократичні провідники в Конгресі погодились, що Білий Дім потребує більше часу, щоби як слід представити Конгресові справу вільного канадського торговельного договору для остаточного одобрення. В цій двосторонній домові є запевнення, що голосування буде переведене ще цього року.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Успішні виступи українських спортовців

У половині січня ц.р. пройшов у Празі, Чехо-Словакія, чемпіонат Европи з фіґурної їзди на льоду, в якому в складі збірної СССР виступали теж українські лижварі. В групі чоловіків змагався Віктор Петренко з Одеси, який, згідно з оцінками суддів, зайняв третє місце і був нагороджений бронзовою медалею.

У жіночій групі виступила Наталка Горбенко з Києва і закріпилася в шістці найсильніших. Як на 17-річну змагунку цей осяг треба уважати за успішний, тим більше її довільна програма припала до смаку і глядачам, і фахівцям. Своїм осягом Віктор Петренко здобув собі місце у збірній СССР на Олімпіяду в Калґарі.

Київські футболісти здобули чашу „Бордо"

На початку січня ц.р. київські футболісти (клюб „Динамо") взяли участь у зимовому турнірі в Західній Німеччині, що його організував клюб „Баварія" разом з фірмою „Комодор". Протягом двох днів українські футболісти провели чотири гри, в яких на початку програли з „Нюрнберґом" 2:6, виграли з турецьким клюбом „Галатасарая" 4:2 і на закінчення зазнали поразок з „Штутґартом" 1:2 та бразилійським „Атлєтіко Мінейро" 2:6. До фіналу дійшли „Баварія" і „Нюрнберг", в якому виграли баварці. Після цього кияни були учасниками чергового турніру в закритій залі в Штутґарті, в якому перемогли „Карлсрує" 2:1, „Кельн" 4:2, ремісували з „Кікерсом Штутґарт" 2:2 і „Нюрнберґом" 1:1, і таким чином дійшли до фіналу. У фінальних змаганнях з „Штутґартом" після ремісового висліду 1:1 суддя зарядив карні стріли, в яких кращими виявилися німецькі футболісти, які перемогли вислідом 7:6.

Після цього турніру київські футболісти прибули до Парижу, звідки разом з відомим французьким клюбом „Бордо" поїхали до Лос Анджелесу, де відбувся турнір чотирьох дружин. Ініціятором цього показового турніру був згаданий французький клюб в порозумінні і при співпраці діячів цього спорту в Лос Анджелесі.

У кваліфікаційних змаганнях до фіналу українські футболісти перемогли німецький клюб „Кельн", Західня Німеччина, вислідом 3:0. У другій парі „Бордо" виграв з „Ґвадалягарою", Мехіко, 2:1. У фіналі Київ-Бордо вислід вийшов 1:1. Згідно з правилом турніру, українські футболісти з кращим відношенням голів здо були першенство і були нагороджені чашею та сумою 135,000 долярів. Очевидно чашу привезли до Києва, а фінансова нагорода опинилася в Москві у скарбниці „старшого брата".

У складі київської дружини виступали: Чанов, Безсонів, Балтача, Кузнецов, Демяненко, Рац, Яковенко, Шматоваленко, Горілий, Яремчук, Заварів, Протасов, Литовченко.

В неділю 20-го лютого ц.р. київські футболісти відбудуть в Італії товариську зустріч із збірною тієї країни.

Київ „Динамо" — „Троґілос", Пріоло, Італія — 65:58

У відплатних чвертьфінальних кошиківкових змаганнях за чашу Европи „Ронкетті", що відбулися 26-го січня ц.р. в Києві, українки вдруге перемогли італійок, цим разом вислідом 65:58 і таким чином дійшли до півфіналу.

У півфіналі суперницями українок буде чехо-словацький клюб „Високе школи".

Київ „Сокіл" — СКА Ленінград 3:3
Київ „Сокіл" — Ярославль „Торпедо" 6:3

У двох чергових гокейових змаганнях вищої ліги СССР київські гокеїсти здобули три точки і забезпечили собі місце в цій лізі на наступний сезон. Після цих змагань „Сокіл" займає у показнику табелі ігор сьоме з усіх 14-ох місце (24т.) СКА Ленінград, що недавно побував у ЗСА на турне, опинився на 10-му місці. В показнику табелі веде традиційно упривілейований військовий клюб ЦСКА, практично збірна СССР (40 точок).

Д. Гаверчук — змагун тижня

Дейл Гаверчук, чоловий снайпер гокейової дружини Вінніпеґ „Джетс" був відзначений змагуном минулого тижня, в якому він здобув 10 точок.

Після цього Гаверчук відзначився у змаганнях збірних Національної Ліґи, що відбулися в Ст. Люїс. У чергових змаганнях з Баффало „Сейбирс" Гаверчук здобув дальші точки на своє конто і цим задержав престиж „зірки" професійної Національної Ліґи ЗСА-Канади.

Дуже успішно announces
Дуже успішно писується відомий гокеїст Михайло Крушельницький в дружині Едмонтон „Ойлерс", чемпіон за чашу „Станлея". Майже в кожних змаганнях Крушельницький здобуває голі, або асистує іншим стрільцям, у тому числі „супер зірці" Ґрецькому.

Українці на зимовій Олімпіяді в Калґарі

В суботу, 13-го лютого ц.р. розпочалася в Калґарі, Канада, 15-та світова зимова Олімпіяда. Дуже урочисто й кольоритно відбулося відкриття тієї Олімпіяди, в якій взяли участь найвищі достойники Канади на чолі з прем'єр-міністром Малруні, чолові діячі Міжнародного Олімпійського Комітету і поодиноких країн світу. В багатій і різноманітній розваговій програмі на олімпійському стадіоні МекМагона, заповненому 60-тисячною масою глядачів із 56 країн світу, між іншими ансамблями виступив теж український ансамбль, який зібрав ентузіястичні овації. На жаль, України офіційно на Олімпіяді немає, хоч в ній беруть участь навіть такі держави - „карлики", як Ст. Маріно, Ґуам, Ліхтенштайн та інші. Крім танцювального ансамблю учасниками Олімпіяди є теж українські спортовці, але вони, з поневоленої України, примушені виступати в складі збірної СССР, яку у вільному світі часто називають „Рашин", інші з вільного світу, головно уродженці Канади, виступають у збірній господарів. Вже в неділю в санкових перегонах у збірній СССР змагався Юрій Харченко, а в їзді на лижвах на 500-метрівці — Железовський і Віталій Маковецький.

В гокейовій збірній Канади, що в перших змаганнях перемогла репрезентацію Польщі мінімальним вислідом 1:0, виступав Кен Яремчук. Яремчук народився у 1964 року в Едмонтоні. В роках 1983-1986 змагався в дружині Чикаґо „Блек Гокс", в 1986-87 в дружині Торонто „Мейпл Ліфс". В 1987 році ввійшов до збірної Канади, яка здобула чашу світу і після цього в Москві чашу турніру „Ізвєстія". Крім згаданих українських спортовців у репрезентаціях СССР і Канади є більше українських змагунів й змагунок, що виступають в інших ділянках зимового спорту.

(от)

Пригo - товляється...

(Закінчення зі стор. 1)

стрована, та матиме біля 350-400 сторінок, більшого формату, буде поміщено всіх жертводавців на фонд Громадського Ювілейного Комітету в Чикаґо, які внесуть свої вклади до 30-го червня 1988 року. У справі пропам'ятної книги слід звертатися на адресу редактора: Dr. Daria Markus, 5733 N. Central Park Ave., Chicago, Ill. 60659; tel. (312) 478-3587.

Різдвяна Просфора в Асторії — корисна ініціятива ОУВФ

Асторія, Н. Й. — В неділю, 31-го січня ц.р., тут в залі Дому Спілки Української Молоді Америки відбулась традиційна вже Різдвяна просфора — святочна зустріч громадян Асторії й околиць, зорганізована трьома організаціями Українського Визвольного Фронту: 35-им Відділом ООЧСУ, І-им Відділом ОЖ ОЧСУ ім. княгині Ольги Володарки і Осередком СУМА ім. Михайла Сороки з метою продовжувати якнайдовши корисні релігійно-народні традиції, які мають не тільки духовну вартість, але згуртовують в одно велику кількість українських громадян, роблять їх співучасниками однієї великої української родини, пригадують їм минулі дні, заставляють бути активними у громадських організаціях, з'єднують духово з Україно — поневоленою, але нескореною.

Українські різдвяні обряди, зокрема неперевершені колядки, наближують нас до Святої Родини, а разом з тим до поневоленої Москвою батьківщини, до тих братів і сестер, які у дуже несприятливих обставинах примушені порізному творити нове життя, при рівночасному збереженні давніх українських християнських традицій, яким у цьому році сповняється 1000 років.

Можливо тому у році 1000-річчя Християнства в Україні усі українські імпрези, в тому числі і згадана нами Просфора, мали не звичайний, а святочно-настроєвий характер.

Імпрезу відкрив коротким, але вдумливим вступним словом голова Відділу ООЧСУ Іван Вітюк, а о. Григорій Хміляр, ЧСВВ, люблений усіма заступник пароха української католицької церкви Чесного Хреста, поблагословив при готовані членкинями з ОЖ ОЧСУ страви і, перебуваючи разом з громадою, надав цій імпрезі особливо святочного настрою.

Змістовне, сперте на українських релігійних і народних традиціях святочне слово виголосила голова Відділу ОЖ ОЧСУ Стефанія Наум, а Стефанія Рудик, як завжди, з великим відчуттям продеклямувала вірш, присвячений Різдвові. М. Остафійчук пригадав присутнім про деякі давні українські вінчування, о. Г. Хміляр сказав кілька дібраних і цікавих жартів для розвеселення учасників, Василь Наум, склавши побажання від ОУВФ в Асторії, поінформував зацікавлених про висліди коляди на ВФ, яка в цьому році принесла 5,400 долярів і перевершила минулий рік, Михайло Драбик, мол. вітав присутніх від ОСУМА і дякував за коляду на потреби Спілки, яка винесла в цьому році 2,700 долярів, а група старших сумівців під акомпаньямент на фортепіяні Ярослава Галатина виконала дуже вдало кілька популярних колядок.

Ведучий програмою І. Вітюк при тому представив за головним столом і на залі кількох відомих і активних у громаді осіб, між ними: Марію Нестерчук, Марію Ґречин, Андрія Малана, Володимира Левенця, Осипа Галатина, Ліду Дляболу, Володимиру Харук, Юрія Василинюка, Мирослава Сєнтого, Теодора Воробця, Володимира Костика та багато інших.

Закінчено Просфору колядою „Бог предвічний" і в усіх залишилися незатерті спогади з цієї добре зорганізованої імпрези. Ми свідомі того, що багато праці доклали до цього пані з ОЖ ОЧСУ, але без вкладу праці і відповідної ініціятиви немає діла. Треба бути їм вдячним за цю корисну ініціятиву, яка зберігає громаду від байдужости і заохочує її до корисної праці і жертвенности в майбутньому.

Н. Н.

В Едмонтоні...

(Закінчення зі стор. 1)

ку картин Катрі Кричевської-Росандич п.н. „Кричевська і вода".

Ми з цікавістю слухаємо про ці широкі пляни на мистецькому відтинку, як теж про дотеперішній досвід С.Скрипник у переводженні виставок картин українських мистців.

П'ятдесят виставок — це неабиякий здобуток і до такого діла треба справжнього мистецького зрозуміння і захоплення. Як бачимо з розмови, ані одного, ані другого С. Скрипник не бракує і ми можемо її лише побажати дальших так гарних успіхів в поширюванні українського образотворчого мистецтва серед своїх та чужих.

Ще один...

(Закінчення зі стор. 1)

оба сини дістали справжнє українське духове оформлення. Любомир і Оксана були пластунами „від роду" та у Вінніпезі станичними Пласту, а сини від садочка та перших шкільних літ були учнями школи Непорочної Пречистої та Школи УКраїнознавства при катедрі свв. Володимира й Ольги. Ждан закінчив цю останню в 1986 році відмінником. Ждан був теж майже на кожному літньому і зимовому пластових таборах від шостого року життя, в 1983 році був учасником Міжкрайової Пластової Зустрічі в Німеччині, літом 1987 року Пластової Ювілейної Зустрічі в Онтаріо. Від серпня 1985 до лютого 1986 року перебував з братом та батьками, що були обрані для виміни педагогами, Австралії, там Ждан і Маркіян ходили до школи і мандрували по цьому екзотичному континенті пішки й автом. Батьків доповняли обом юнакам дідо і баба, інж. Р. і М. Галькевичі, для яких внуки були справжніми зіницями їх очей і душ.